

Arrest

nr. 312 726 van 10 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 oktober 2023 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 mei 2024.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. WALDMANN *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Afghanistan, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 13 september 2023, waarbij zijn huidig tweede verzoek

om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers voorgehouden asielmotieven, namelijk zijn problemen met de taliban nadat medewerkers van de veiligheidsdiensten zijn winkel binnenvielen en beschuldigden van samenwerking met de taliban. Uiteindelijk werd een lid van de taliban in de winkel gearresteerd waardoor verzoeker en zijn familieleden in het vizier van de taliban kwamen. Verzoeker haalde verder geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in Europa negatief zou worden gepercipieerd en in die zin riskeert vervolgd te worden. Voorts kan uit landeninformatie niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Evenmin blijkt dat dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Tot slot was er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd in het arrest nr. 289 661 van 31 mei 2023.

In zijn huidig volgend verzoek verklaart verzoeker opnieuw dat de veiligheidsdiensten indertijd een klant hebben gearresteerd in de winkel waarin hij werkte. De familie van de arrestant zou bij de taliban actief zijn en zij zouden inmiddels al vier of vijf keer zijn langs geweest aan zijn huis om naar verzoeker te vragen. Het laatste bezoek werd gefilmd door een buur. In geval van een terugkeer vreest verzoeker dat de taliban hem zal doden.

Ter staving van dit verzoek legt verzoeker een USB-stick neer met daarop een video van het laatste bezoek van de taliban aan zijn huis. Verzoeker ontving de video van zijn broer via Whatsapp op 7 februari 2023.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

5. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker louter vasthoudt aan en voortbouwt op zijn eerdere verklaringen hetgeen op zich niet van dien aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt hij in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen die verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek en heeft deze afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct.

Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift dat de video van een incident met de taliban aan zijn ouderlijk huis een valabel nieuw bewijsstuk is, waaruit onomstootbaar volgt dat leden van de taliban zijn langsgeslagen. Verzoeker stelt dat het 'gebeuren' met de taliban duidelijk te zien is op de video maar gaat voorbij aan de motieven in de bestreden beslissing. Zoals de commissaris-generaal terdege bemerkt, kunnen aan privébeelden weinig bewijswaarde kan worden gehecht. De video-opname kan bovendien eenvoudig geënceneerd worden en biedt geen garantie over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld noch kunnen ze worden geverifieerd. Bovendien stelt de commissaris-generaal ook met betrekking tot de authenticiteit van de beelden enkele bemerkingen: (i) Verzoeker weet niet wanneer het laatste bezoek van de taliban, waarbij de beelden gemaakt werden, heeft plaatsgevonden; (ii) Het is erg toevallig dat een buur zich net in de buurt bevond én het korte bezoek volledig kon filmen, en dit incident durfde vast te leggen; en (iii) Het is opmerkelijk dat een van de gewapende mannen in de video meermaals recht in de lens kijkt. Door louter deze bevindingen tegen te spreken en zijn verklaringen te herhalen, slaagt verzoeker er niet in hier anders over te doen denken. Verzoeker doet voorts geen afbreuk aan de pertinente bemerking van de commissaris-generaal dat verzoeker al sinds 7 februari 2023 over deze beelden zou beschikken, en hij nooit melding maakte van het bestaan ervan in de beroepsprocedure in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek, lopende tot 31 mei 2023. Alles samengenomen hecht de Raad maar een heel beperkte bewijswaarde aan de voorgelegde video.

Gelet op verzoekers vage verklaringen over het incident met de taliban aan zijn ouderlijk huis en de beperkte bewijswaarde van de voorgelegde video, kan verzoeker niet aannemelijk maken dat hij door de taliban dreigt gedood te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

7. Verzoeker hekelt verder dat hij niet werd gehoord door het CGVS. Hij betoogt dat hij niet de mogelijkheid kreeg om gehoord te worden over de omstandigheden waarin de video kon opgenomen worden, noch over de inhoud en de bewijswaarde van de betreffende video. Uit het administratief dossier blijkt dat de DVZ overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit zijn verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten. Dit alles werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die verzoeker aan de DVZ heeft meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8." De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet verder niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Tijdens het interview op de DVZ in het kader van zijn huidig verzoek werd verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de DVZ. Verzoeker toont verder niet in concreto aan dat hij bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens hem de kans dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die hij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen.

De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat hij minstens de mogelijkheid dient te krijgen om zijn standpunt over de authenticiteit van het nieuwe bewijselement mee te delen, hij geheel nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

8. Waar verzoeker nog stelt dat hij enkele familieleden heeft die in België wonen omdat zij vroeger het land wegens gegronde reden ontvlucht zijn, en dat zijn tante in België erkend werd, wordt bemerkt dat elke asielaanvraag individueel en op zijn eigen merites moet worden beoordeeld.

9. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat zijn verblijf in België aantoont dat hij verwesterd is, heeft de Raad in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek aangaande de behandeling van personen met verzoekers profiel bij terugkeer naar Afghanistan reeds een analyse gemaakt. Uit de geactualiseerde landeninformatie die de verwerende partij heeft overgemaakt in toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, waaronder de meest recente EUAA Country Focus betreffende Afghanistan van december 2023 en de COI Focus Afghanistan 'Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban' van december 2023, blijkt dat de inlichtingen waarop de in het verleden gedane analyse omtrent verzoekers vermeende verwestering is gebaseerd, nog steeds actueel en correct zijn. Ook heden blijkt niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Evenmin blijkt dat elke Afghaan als gevolg van zijn verblijf in Europa verwesterd zal zijn, noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Bijgevolg dringt een individuele beoordeling van verzoekers omstandigheden zich nog steeds op.

In het arrest nr. 289 661 van 31 mei 2023 oordeelt de Raad dat niet kan worden vastgesteld dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als persoon die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot zijn twintig jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij school heeft gelopen en heeft gewerkt, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die hier een ander licht op werpen. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij niet meer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de in Afghanistan geldende sociale normen, wetten en gebruiken zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar algemene informatie schetst verzoeker geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten in België en Europa op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de aandacht vestigt op zijn langdurig verblijf in België waardoor hij vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban als verwesterd te worden beschouwd, wijst de commissaris-generaal terdege op verzoekers verklaringen bij de DVZ waar hij geen melding maakte van een dergelijke vrees, hij beweerde integendeel dat hij met plezier zou terugkeren naar zijn land van herkomst mochten zijn eerder vernoemde – en ongeloofwaardig bevonden – problemen er niet geweest zijn (verklaring volgend verzoek, vraag 17). De Raad benadrukt hierbij dat verzoekers verklaring dat zijn eerste beschermingsverzoek niet laattijdig zou zijn geweest, aangezien het voor hem sinds de aanloop voor de machtsovername in 2021 niet mogelijk was om terug te keren naar Afghanistan, niet dienstig is. Verzoeker verblijft sinds 2016 in België, en hij linkt zijn vrees voor terugkeer naar zijn land van herkomst aan de problemen waardoor hij indertijd Afghanistan zou hebben verlaten.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden blijken in casu geen nieuwe elementen die een ander licht werpen op de beoordeling dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een verblijf in en terugkeer uit Europa en/of (een toegeschreven) verwestering. Aldus blijft de eerder gedane appreciatie van de commissaris-generaal en de Raad omtrent verzoekers vluchtrelaas, nog steeds gehandhaafd.

10. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, oordeelde de Raad in het kader van zijn vorig verzoek in het arrest nr. 289 661 van 31 mei 2023 dat het geweld in de provincie Kaboel geen hoog niveau bereikt waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Op basis van de

geactualiseerde landeninformatie, waaronder de geactualiseerde landeninformatie aangebracht door de verwerende partij, met name de EUAA Country Focus betreffende Afghanistan van december 2023, dringt zich heden eenzelfde conclusie op.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Evenmin is er sprake van persoonlijke omstandigheden die het risico in zijn hoofde zouden verhogen. Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die hier een ander licht op werpen.

11. Het motief in de bestreden beslissing dat verband houdt met de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie wordt niet betwist en blijft dus gehandhaafd.

12. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 31 juli 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1521 legt de eed af en tolkt Dari.

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

De advocaat van de verzoekende partij volhardt in het verzoekschrift en legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waaruit de verwestering van de verzoekende partij zou blijken.

De verzoekende partij zelf stelt dat zij hier inmiddels al 8 jaar verblijft en dat zij spijt heeft “van haar fouten”. Zij stelt hier naar school te zijn gegaan, te werken en de taal te hebben geleerd waardoor haar verwestering zou blijken en zij bij terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging zou lopen.”

5. Verzoeker brengt ter zitting met voormelde algemene argumentatie geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 30 april 2024.

5.1. Verzoeker verwijst in de ter zitting neergelegde aanvullende nota naar de verklaringen van de hoogste religieuze talibanleider en de woordvoerder van de taliban in een Oostenrijkse krant. Verzoeker verwijst hiermee echter naar één passage in één interview in een artikel in het Oostenrijkse dagblad *Kronen Zeitung*. Hieruit kan bezwaarlijk worden afgeleid dat in de praktijk en *in concreto* vervolging zou bestaan ten aanzien van alle terugkeerders. Bovendien dient te worden gewezen op de precieze inhoud van het gesprek en op de bijzondere context ervan, waarbij de journalist in het kader van een aantal gevallen van zware misdrijven waarbij in Oostenrijk verblijvende Afghanen betrokken waren, aan Taliban-woordvoerder Zabiullah Mujahid de vraag stelt: *“Würde Ihre Regierung afghanische Staatsbürger, wenn sie in Deutschland und Österreich nicht asylberechtigt sind und vielleicht noch straffällig geworden sind, zurücknehmen?”* en deze antwoordt: *“Ja. Sie würden einem Gericht vorgestellt werden. Das Gericht muss entscheiden, wie es mit ihnen weitergeht”*. (“Zou uw regering Afghaanse staatsburgers, als zij in Duitsland en Oostenrijk geen recht hebben op asiel en mogelijks strafbare feiten hebben gepleegd, terugnemen?”). “Ja, ze worden voor de rechtbank gebracht. De rechtbank moet beslissen hoe het met hen verder gaat”). Dat met deze passage verwezen wordt naar elke Afghaanse terugkeerder, ook hij die geen criminele feiten heeft gepleegd, is allerminst duidelijk. Door de verwijzing naar deze verklaringen doet verzoeker geen afbreuk aan de beschikking van 30 april 2024.

5.2. Verzoeker benadrukt dat hij inmiddels al acht jaar in België verblijft en dat hij spijt heeft van zijn fouten. Hij is hier naar school gegaan, werkt en heeft de taal geleerd, hieruit blijkt zijn verwestering en bij terugkeer naar Afghanistan zou hij een risico op vervolging lopen.

Op basis van deze algemene en beperkte verklaringen maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij een opvatting, gedachte of mening heeft die ingaat tegen of die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, laat staan dat hij aannemelijk maakt dat hem een dergelijke gedachte, opvatting of mening kan worden toegedicht door de taliban of zijn omgeving, waardoor hij vervolging dient te vrezen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast wordt verwezen naar punt 9 van de beschikking, waarin vermeld wordt dat de Raad in het kader van het vorig beschermingsverzoek van verzoeker reeds een analyse heeft gemaakt, dat uit de geactualiseerde landeninformatie blijkt dat de informatie op basis waarvan dit gedaan werd, nog steeds actueel en correct is, dat uit de individuele beoordeling van verzoekers omstandigheden niet blijkt dat hij bij terugkeer zal worden gezien als zijnde ‘besmet’ door westerse waarden en dat hij geen risico loopt om vervolgd te worden als persoon die de sociale normen niet respecteert en dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek geen nieuwe feiten of elementen aanbrengt die hier een ander licht op werpen. Door ter zitting louter te herhalen dat hij lange tijd in België verblijft, hier gestudeerd heeft, hier werkt en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden, zonder deze beweringen ook maar enigszins te staven, doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststellingen in de beschikking.

Verzoekers verwijzing in zijn aanvullende nota naar de weblink <https://www.khaama.com/swedisch-committee-halts-activities-in-afghanistan-amid-rising-pressure/17/3/2024> om aan te tonen dat het *Swedish Committee* uit Afghanistan werd weggejaagd, werkt niet. Uit het gegeven dat het Swedish Committee uit Afghanistan vertrokken is, kan niet afgeleid worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verder verwijst verzoeker nog naar een rapport dat betrekking heeft op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Er kan uit dit rapport en het geheel van de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

6. Er wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 30 april 2024 opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET